

3.

‘Klaartje is weg!’

Ik schrik wakker van mama’s schrille stem op de gang.

Gestommel op de trap. Papa.

Verward kijk ik om me heen. Wat doe ik hier? Slaperig wiebel ik de gang op. Mama schrikt wanneer ik uit de kamer kom en barst in tranen uit. Zonder iets te zeggen verdwijn ik in mijn kamer. Ik sla de deur dicht. Met de trui van Lars nog aan, kruip ik in mijn eigen bed. Ik steek mijn handen terug in de zak. De platte munt klem ik vast in mijn rechterhand.

Honger maakt me wakker. 14:06 staat er op de wekker. Heb ik zo lang geslapen? Welke dag is het? Ik pak mijn telefoon van het nachtkastje. Zondag, 23 februari. De munt brandt in mijn handpalm. Nu pas besef ik weer wat er gebeurd is. De honger verandert in misselijkheid.

‘Wil je iets eten?’ Mama kijkt me onderzoekend aan. De ontbijttafel staat nog gedekt, voor mij en ook voor Sander. ‘Over een kwartiertje is er soep. Zal ik je nu al een boterhammetje geven? Vers gebakken.’ Voor ik kan antwoorden, staat de boterham al voor mijn neus. Mama keert terug naar het aanrecht en snijdt twee sinaasappels doormidden.

‘Drink maar, schat.’ Ze gaat tegenover me zitten, een frons in haar voorhoofd.

‘Liefje, zeg eens iets.’

‘Waar is Sander?’

‘Die slaapt nog, ik ben daarnet gaan kijken.’

‘En papa?’

‘Op kantoor. Hij moest dringend iets afwerken.’

Sander komt de keuken binnen. Ik voel dat hij naar Lars zijn trui kijkt.

‘Ik had het koud,’ fluister ik.

‘Geeft niet zus, geeft niet.’ Hij komt naast me zitten.

Tegelijkertijd kijken we naar de lege plaats van Lars en ik bedenken dat we met zijn vieren beter aan deze tafel passen dan met zijn vijven. In mijn buik spant alles op.

‘Hier jongen, eet iets.’

Ook Sander krijgt een verse boterham en vruchtensap.

Mama keert terug naar haar kookpotten. Ik bestudeer haar rug. Zouden haar armen nog zo goed kunnen troosten als vroeger?

‘Ik ga douchen en ik heb ook nog wat werk voor school,’ zeg ik terwijl ik al half uit de keuken ben.

Ik ren de trap op, naar mijn kamer. Ik sluit de kamerdeur en adem diep in.

4.

Het hete water spoelt alles van me af. De badkamerdeur heb ik op slot gedaan, ook al mag dat niet van mama. Maar het moet. Ik wil niet onder de douche staan met gespitste oren die bang afwachten, luisteren of er iemand binnenkomt.

Shampoo. Waar is de shampoo? In de douche staat alleen maar de blauwe flacon van de jongens. Dan pak ik die toch gewoon? Mama zou boos worden als ze zag hoeveel ik ervan gebruik. Mijn haar voelt stug aan door die mannenshampoo, alsof het in oorlog is, een wirwar van knopen.

Ik stap uit de douche, zie mezelf in de spiegel. Mijn lange haar steekt alle kanten uit. Die knopen krijg ik er nooit uit. Met beide handen houd ik mijn haar omhoog, trek het dan strak naar achteren. Ziet er wel leuk uit zo. Ik pak de schaar uit de lade en knip. Een stukje maar. Niet genoeg. De lokken vallen in de wasbak. Dat vindt mama nooit goed. Maar het is mijn haar, het is mijn lijf. En nu durft ze toch niet veel te zeggen.

Zou papa het merken? Waarschijnlijk merkt die helemaal niets, zoals gewoonlijk.

‘Mama, ik moet je iets vertellen.’ Mama staat nog steeds in potten te roeren. De tafel is netjes gedekt, komkommersoep en pompoensoep staan naast elkaar op tafel.

‘Ja liefje.’

‘Mama, kijk even.’

‘Klaar, wat heb je nu gedaan? Je mooie haar.’

Ze krijgt tranen in haar ogen en slikt. Maar ze komt naar me toe, pakt mijn kin vast en kijkt me aandachtig aan.

‘Haal even een kam.’

De vuren gaan uit. Ze plant een stoel in het midden van de keuken. Uit de bovenste lade pakt ze een schaar. Dan haalt ze een schone handdoek te voorschijn.

‘De kam, Klaartje.’

Ik ren naar boven, haal de kam uit de badkamer die nog vol ligt met plukken haar.

‘Ga zitten, dan knip ik je haren in model. Vind je dat goed?’

Voor ik kan antwoorden, legt ze de handdoek over mijn schouders en haalt de kam door mijn haar. Ze knipt alsof ze haar hele leven al kapper is. Ik heb haar zelfs nooit de haren van de jongens zien knippen.

‘Zo, laat eens zien.’ Ze legt haar hand weer onder mijn kin. ‘Zo komt je mooie gezichtje beter tot zijn recht, maar ik zal toch maar een afspraak maken bij de kapper. Woensdag moet wel lukken, hè?’

‘Ja, ik denk het wel.’

‘Roep je nu de jongens en papa even aan tafel?’

Ze verstijft, mijn hart maakt een rare sprong.

‘Roep papa en Sander even aan tafel,’ zegt mama zacht. Ze loopt naar het fornuis.

‘Sander, kom je eten?’ Ik blijf net buiten zijn kamer staan. Hij kijkt op en schrikt. Dan staat hij rustig op, wrijft door mijn korte haar en zegt: ‘Zusje toch.’

Papa zit al in de keuken en eet soep. Pompoensoep. Hij kijkt niet op wanneer we binnenkomen. Mama eet geen soep. Mama eet nooit soep.

‘Pompoen of komkommer?’ vraagt ze.

‘Pompoen, maar ik schep zelf wel in, mama. Ga zitten,’ zegt Sander. Ik heb ook zin in pompoensoep, maar ik weet dat mama speciaal voor mij komkommersoep heeft gemaakt. Ze denkt dat het mijn lievelingssoep is, maar dat is niet zo. Het was die van Lars.

‘Komkommersoep. Lekker mama.’ Ik steek mijn bord uit.